

«[...] **Ο λευκός δεν καταλαβαίνει τους τρόπους μας.** Ένα κομμάτι γης μοιάζει σ' αυτόν μ' ένα οποιοδήποτε κομμάτι, γιατί είναι ένας ξένος που έρχεται μέσα στην νύχτα και παίρνει ό,τι έχει ανάγκη. Η γη δεν είναι σύντροφός του, αλλά εχθρός του. Με την απληστία του θα την καταβροχθίσει και δε θ' αφήσει πίσω του τίποτα παρά μόνο ερημιά [...]

Το πεντακάθαρο νερό που κυλά στα ρυάκια και τα ποτάμια, μεταφέρει στο διάβα του και το αίμα των προγόνων μας. Το μουρμουρητό του είναι η φωνή τους. Κάθε φευγαλέα αντανάκλαση του φωτός επάνω στο διάφανο νερό των λιμνών εξιστορεί γεγονότα και παραδόσεις από την ζωή του λαού μας. Τα ποτάμια είναι αδέρφια μας. Σβήνουν τη δίψα μας. Μεταφέρουν τις πιρόγες μας και θρέφουν τα παιδιά μας. Αν σας πουλήσουμε την γη μας, μη ξεχάσετε να μάθετε και στα δικά σας παιδιά πως τα ποτάμια είναι αδέρφια όλων μας...

Δεν καταλαβαίνω... οι τρόποι μας είναι διαφορετικοί από τους δικούς σας. Η όψη των πόλεων σας κάνει κακό στα μάτια του ερυθρόδερμου. Ο θόρυβος ταραίζει τα αυτιά μας. Αλλά αυτό μπορεί να συμβαίνει επειδή είμαι ένας άγριος και δεν καταλαβαίνω... Την αδικαιολόγητη απαίτηση να αγοράσετε τη γη μας, θα την σκεφθούμε όμως προσεκτικά...

Αν δεχτούμε, θα βάλω έναν όρο... Ο λευκός άνθρωπος θα πρέπει να συμπεριφέρεται στα ζώα σαν να είναι αδέρφια του. Είμαι άγριος και δεν καταλαβαίνω γιατί ο λευκός αφήνει πίσω του χιλιάδες νεκρούς βίσωνες, πυροβολώντας τους μόνο για το κέφι του μέσα από το σιδερένιο άλογο που καπνίζει, ενώ εμείς δεν σκοτώνουμε παρά μόνο για να τραφούμε...

Τι είναι ο άνθρωπος χωρίς τα ζώα; Εάν εξαφανίζονταν όλα τα ζώα, ο άνθρωπος θα πέθαινε από μεγάλη πνευματική ερημιά. Ό,τι συμβεί στα ζώα θα συμβεί σύντομα και στον άνθρωπο. Ξέρουμε τουλάχιστον αυτό: η γη δεν ανήκει στον άνθρωπο. Ο άνθρωπος ανήκει στην γη. Κι ακόμα ξέρουμε πως εμείς δεν δημιουργήσαμε τον ιστό της ζωής, αλλά αποτελούμε μόνο μια απλή κλωστή του. Εάν προκαλέσουμε κάποια καταστροφή στον ιστό, οι συνέπειες θα έρθουν και σε εμάς τους ίδιους... Πρέπει να το πάρουμε απόφαση: η νύχτα και η ημέρα δεν μπορούν να υπάρξουν μαζί, την ίδια στιγμή...

Θα την σκεφθούμε ωστόσο την πρόταση σας. Δεν έχει σημασία πού θα περάσουμε το υπόλοιπο της ζωής μας. Τα παιδιά μας είδαν τους πατεράδες τους ταπεινωμένους. Οι πολεμιστές μας ντροπιάστηκαν. Μετά τις ήττες περνούν τις ημέρες τους άσκοπα και δηλητηριάζουν τα κορμιά τους με δυνατό ποτό. Μετά από λίγους χειμώνες, μετά από λίγα φεγγάρια, κανένα παιδί των μεγάλων φυλών δε θα μείνει για να πενήσει ένα λαό, που κάποτε ήταν δυνατός και με πολλές ελπίδες, όπως ο δικός σας σήμερα. Τι να πενήσω; Τι να πενήσω απ' τον αφανισμό του λαού μου; Οι λαοί αποτελούνται από ανθρώπους και οι άνθρωποι έρχονται και φεύγουν όπως τα κύματα της θάλασσας.

Ο καιρός της δικής σας παρακαμής είναι ακόμα μακριά αλλά κι αυτός θα 'ρθει. Κανείς δεν ξεφεύγει από το γραφτό του. Μολύνετε το κρεβάτι σας και μια νύχτα θα πάθετε ασφυξία από τα ίδια σας τα απορρίμματα. Αν ξέραμε τα όνειρα του λευκού...

Ο Θεός σας προσφέρει κυριαρχία στα ζώα, τα δάση και τους ερυθρόδερμους για τον δικό του προφανώς λόγο. Όμως αυτός ο λόγος είναι ένα αίνιγμα για μας. Είναι κάτι που δεν καταλαβαίνουμε, όταν όλοι οι βίσωνες εξοντώνονται, τα άγρια άλογα δαμάζονται, οι απόκρυφες γωνιές του δάσους μολύνονται από τους ανθρώπους και η όψη των λόφων που είναι γεμάτη από λουλούδια γεμίζει από τα καλώδια του τηλεγράφου.

Πού είναι η λόχη; Εξαφανισμένη. Πού είναι ο αετός; Εξαφανισμένος. Αυτό είναι το τέλος της ζωής και η αρχή του θανάτου.

Όταν ο τελευταίος Ινδιάνος λείπει από τη γη κι ο λευκός θα φέρνει στην μνήμη του τον λαό μου μόνο σαν έναν αρχαίο θρύλο, οι ψυχές των νεκρών μας θα ταξιδεύουν σαν το σύννεφο επάνω από τον κάμπο, θα γεμίζουν τις ακρογιαλιές και θα φιλοξενούνται στα δάση που αγάπησαν, όπως το μωρό που αγαπά τον χτύπο της μητρικής καρδιάς. Ο λευκός δε θα 'ναι ποτέ μόνος σ' αυτόν τον τόπο. Ας μεταχειριστεί λοιπόν τον λαό μου με δικαιοσύνη και ειλικρίνεια, γιατί στους νεκρούς δεν λείπει η δύναμη.

Μίλησα για θάνατο. Δεν υπάρχει όμως θάνατος, παρά μόνο αλλαγή κόσμων [...]

(απάντηση του Seattle, αρχηγού των Ινδιάνων Ντοάμις στον πρόεδρο των Η.Π.Α. 1854 http://freepsyche.blogspot.ca/2008/03/blog-post_8763.html)

«Πιστεύω ότι το αποικιοκρατικό φαινόμενο, είναι ένα φαινόμενο ταπείνωσης ενός λαού από έναν άλλο, μιας χώρας από άλλη. Δεν είναι ποτέ μια αλυσίδα με δύο κρίκους, αλλά με πολλούς. Κρίκους διαδοχικών ταπεινώσεων που μπορεί να ξεκινάνε από ψηλά (από μία πρεσβεία για παράδειγμα) αλλά συνήθως καταλήγουν χαμηλά, στην κουζίνα ή στο σπιτάκι του σκύλου. Παντού υπάρχει αποικιοποίηση. Δεν είναι καν ένα θλιβερό προνόμιο της Λατινικής Αμερικής. Ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα του κόσμου. Όπου ο καθένας μετράει την δύναμή του ταπεινώνοντας τον άλλο. Όπου ο ρατσισμός εξακολουθεί να είναι η πιο εξαπλωμένη ασθένεια από όλες. [...]

Ο καφές και η σοκολάτα είναι πολύ ωραίο πράγμα. Το γεγονός ότι είναι υποταγμένα στις απαιτήσεις της ανηλεούς αγοράς, της βάρβαρης αγοράς, δεν αλλάζει καθόλου την γεύση τους. Γιατί δεν μπορούμε να ζούμε συνεχώς σε μια κατάσταση διαρκούς θυσίας. Υπάρχει η πολιτική του καφέ και της ζάχαρης όπως υπάρχει και η πολιτική του ποδοσφαίρου, σε ένα κόσμο που έχει μετατραπεί σε μια δικτατορία της αγοράς για τους παραγωγούς και τους

καταναλωτές όλου του κόσμου. Πρόσφατα διάβαζα ένα άρθρο ενός δημοσιογράφου από τον Καναδά που επισκέφτηκε την Αφρική, ένα από τα πιο σημαντικά χωριά στην παραγωγή κακάο. Ο δημοσιογράφος αυτός άνοιξε ένα χάρτη, ανακάλυψε που παράγεται το κακάο και πήγε να το δει. Εκεί επικρατούσε μια κατάσταση γενικευμένης φτώχειας, με μεγάλους άδειους χώρους που πριν υπήρχαν κακαόδεντρα, και όλα τα δέντρα είχαν κοπεί λόγω της πτώσης της τιμής του καφέ. Έκανε βόλτες τριγύρω και κάποτε έκατσε να ξεκουραστεί. Έβγαλε από το σακίδιο του 2 πλάκες σοκολάτα που είχε αγοράσει από τον Καναδά και άρχισε να τρώει. Τον περικύκλωσαν τότε πολλά παιδιά από το χωριό και τον κοιτούσαν με ανοιχτό το στόμα. Γιατί κανένα από αυτά δεν είχε ποτέ δοκιμάσει, ποτέ δεν είχε δει σοκολάτα, σε μια περιοχή που παράγονται οι μεγαλύτερες ποσότητες κακάο [...].» (*E. Galeano, Καμπάνια «Ένα σχολείο για την Τσιάπας» & «Σήματα Καπνού» Πολυτεχνείο, 2003 https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=en&article_id=159739).¹*

[...] Ο κόσμος, όπως είναι σήμερα, είναι: ένας κόσμος από την ανάποδη.

Ο κόσμος από την ανάποδη έχει αντιστρέψει την παλιά ιεραρχία των αξιών. Είναι **έναν κόσμο που επιβραβεύει την απάτη, την ατιμία και το έγκλημα, τη θηριωδία και την έλλειψη τύψεων**, ενώ τιμωρεί την τιμιότητα και την εργασία, την καλοσύνη και την ειλικρίνεια. Στον κόσμο που ζούμε, **αυτοί που ορκίζονται στην παγκόσμια ειρήνη κατασκευάζουν και πουλούν τα περισσότερα όπλα.**

‘Όσοι σκοτώνουν το μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων στο μικρότερο δυνατό χρόνο, όσοι κερδίζουν τη μεγαλύτερη ποσότητα χρημάτων με τη λιγότερη εργασία και όσοι εξολοθρεύουν τις μεγαλύτερες εκτάσεις φύσης με το μικρότερο κόστος, ανταμείβονται με ατιμωρησία και εύσημα.

Ο κόσμος από την ανάποδη είναι ένας κόσμος που **μας προετοιμάζει ώστε να βλέπουμε το διπλανό μας ως απειλή και όχι ως ελπίδα**, που μας περιορίζει στη μοναξιά και μας παρηγορεί με χημικά ναρκωτικά και με εικονικούς φίλους.

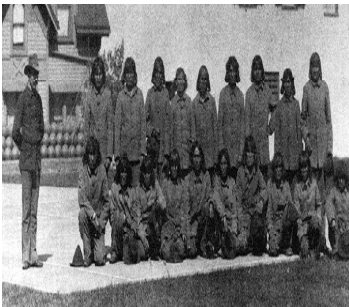
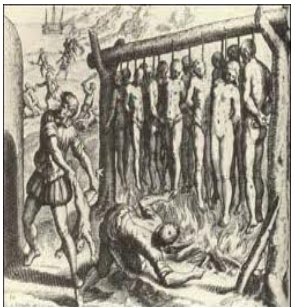
Ο κόσμος από την ανάποδη **μας διδάσκει να υπομένουμε στωικά την πραγματικότητα, αντί να προσπαθούμε να την αλλάξουμε, να ξεχνάμε το παρελθόν αντί να μαθαίνουμε απ’ αυτό και να δεχόμαστε παθητικά το μέλλον αντί να ονειρευόμαστε.** Προτιμάει την «ασφάλεια» από την δικαιοσύνη στο βωμό της «ασφάλειας».

Ο κόσμος από την ανάποδη έχει αναποδογυρίσει το νόημα των λέξεων και των εννοιών και έχει επινοήσει τη δική του νέα γλώσσα. Στη βικτοριανή εποχή δεν μπορούσες να αναφέρεις την λέξη παντελόνια μπροστά σε μια δεσποινίδα. Στις μέρες μας ορισμένα πράγματα δεν είναι σωστό να λέγονται δημοσίως. Έτσι, **ο καπιταλισμός φέρει το καλλιτεχνικό όνομα «οικονομία της αγοράς». Ο ιμπεριαλισμός λέγεται «ρεαλισμός».**

Η φτώχεια λέγεται στέρηση ή «στενότητα» και οι φτωχοί «άνθρωποι με ανεπαρκείς πόρους». Το δικαίωμα του αφεντικού να απολύει τους εργάτες χωρίς αποζημιώσεις ή εξηγήσεις λέγεται «ευελιξία της αγοράς εργασίας» κ.ο.κ.

Αν ο κόσμος είναι έτσι όπως είναι σήμερα, τα πάνω κάτω, μήπως θα έπρεπε να τον γυρίσουμε ανάποδα ώστε να μπορέσει να σταθεί στα πόδια του; [...]» (βλπ. <http://contramee.wordpress.com/> & <http://numero11888.wordpress.com>)

«Θυμάμαι ότι τον καιρό της εξορίας στις ακτές της Καταλονίας, μια μέρα μας έκαναν δώρο ένα ινδικό χοιρίδιο. Έφτασε στο σπίτι μέσα σε ένα κλουβί. Εγώ λυπόμουν να το βλέπω έτσι, φυλακισμένο, και το μεσημέρι του άνοιξα το κλουβί. Όταν γύρισα στο σπίτι, το σούρουπο, το βρήκα ακριβώς όπως το είχα αφήσει. Στο βάθος του κλουβιού, κολλημένο στα κάγκελα... έτρεμε από τον φόβο της ελευθερίας. Αναρωτιέμαι αν η εποχή μας μας κάνει όλους να μοιάζουμε σ’ αυτό το ινδικό χοιρίδιο.[...]».² «Κάθε άνθρωπος είναι τόσο μικρός όσο ο φόβος που αισθάνεται και τόσο μεγάλος όσο ο εχθρός που επιλέγει».

Αυτόνομη Πρωτοβουλία

¹ Για την ιστορία των λαών της Αμερικής βλπ. Eduardo Galeano: "*Las venas abiertas de America Latina*" ("*Οι ανοιχτές φλέβες της Λατινικής Αμερικής*", 1971, ελλ. εκδ. Θεωρία 1982, Κουκκίδα 2008), "*Cronicas latinoamericanas*" ("*Λατινοαμερικανικά χρονικά*", 1972), "*Dias y noches de amor y de guerra*" ("*Μέρες και νύχτες αγάπης και πολέμου*", 1978, ελλ. εκδ. Εξάντας 1978), "*La trilogia, Memoria del fuego*" ("*Τριλογία: Μνήμες φωτιάς*", 1982-1986, ελλ. εκδ. Εξάντας, Πάπυρος 2009, 2011, 2012) κ.ά.

² Eduardo Galeano: *η Αποστολή του Φόβου*, <http://fanzinita.blogspot.gr/search?q=galeano> .